

פרק ראשון

נאשם עם לב טוב

כמו שרוני גוטהארט הכדורגלן הצעיר הזה יודע לאהוב לא הרבה יודעים. הלב נשבר למאה חתיכות כשרואים כזה דבר. ולא, על אהבה כזאת לא נכנסים לכלא. זה מה שאני חושבת כשאני מביטה בלקוח שלי, על ספסל הנאשמים, היריים שלובות לפנים, הרגליים צמודות כמו תאומים שלא הופרדו בלידה, הגב מכווץ כמו סימן שאלה והפרצוף נראה כמו צער ויגון קודר. מנסה לתפוס את המבט, לעודד, אבל העיניים שלו תקועות ברצפה. כששאלו אותו במשטרה על הסם הוא לא אמר: "זה לא שלי, תשאלו את ליז, החברה שלי לשעבר."

לי הוא סיפר, שלא משנה כמה שליז מוכשרת ויפה, בפנים היא כמו חתולה חצי גמורה שגזרו לה את הפרווה. כמו תמיד, כשהיא הולכת לאודישן ולא מתקבלת, כך גם הפעם ברחה למאורה וקנתה סמים, והוא, שמצא אותה ברחוב אחרי שחיפש בכל העיר, הביא אותה לדירה השכורה שלה, שם גר איתה עד לפני חודשיים בערך, השכיב במיטה, זו שמתחתיה מצאו חודש אחרי שנפרדו חמישה קילוגרמים סם מסוג הרואין, עשה לה שוקו חם וליטף לה את הראש עד שנרדמה. בבקרים הבטיחה שהיום היא נכנסת לגמילה, וגם הפעם חזרה על ההבטחה... היא אחת שלא נמאס לה להבטיח ולא לקיים, ורוני לא מאס בה ולא בהבטחות שלה.

אם הייתי חשובה לאמנון אפילו חצי ממה שליוז חשובה לרוני גוטהארט, הכדורגלן הצעיר, לא היינו נפרדים.

זה קרה לפני שמונה חודשים, חודשיים אחרי שאמא שלי נסעה בכרטיס חד כיווני לעננים והשאירה אותי יתומה. אמנון עזב אותי באותו זמן והייתי צריכה להתמודד לבד, בלי אבא שממילא אף פעם לא היה לי, בלי אח או אחות. העצב סגר עלי כמו ערפל כבד, ורק ידעתי שאני חייבת, פשוט חייבת לקיים את הצוואה של אמא. היא לא כתבה שום דבר מפורש, אבל תמיד ידעתי שעלי לעשות הכול בשביל להיות קיימת, כדי שאם האבא שלי יופיע, הוא לא יוכל להתעלם ממני, יפתח את הלב, ירצה להיות אם לא בשבילה, אז אולי בשבילי.

"ששש..." אני מפנה ראש, מהסה את אוהדי קבוצת הכדורגל שבאו לעודד את השחקן המצטיין שלהם בעונה האחרונה, כשהוא יושב על ספסל הנאשמים. תכף יפצחו גרעינים, יירקו ואצטרך להתגנב בלי שישימו לב לסלק ראיות מפלילות מהרצפה, לפני שכבודו יזהה קליפות ששוכבות על הגב כמו חרקים מעולפים. הוא יוציא את הקהל המשולהב מהאולם, ידרוש פינוי-ניקוי.

אני מרגישה עיניים ננעצות בעורף. מסתובבת, נתקלת במבט רציני – גבר בחליפה כהה, צווארון לבן מעומלן ועניבה חצי מבריקה, מעריך אותי, מודד אותי באונקיות זהב. אני מותחת את הצוואר, מרגישה איך הפנים בוערות, מנסה להיזכר מאיפה הוא מוכר לי, ממדורי משפט וכלכלה בעיתונים או מהאינטרנט? אולי הוא מרצה בכיר במכללה שם אני מלמדת דיני ראיות, אולי שחקן קולנוע? הוא לא משפיל מבט, להפך, העיניים הכחולות פלדה האלה לא ממצמצות. קצת פוקוס, תמרה, פוקוס, אני אומרת לעצמי, מחזירה את המבט למרכז, לתיק החקירה.

הנייד שלי רוטט. על הצג קדוש קלדרון. בקשר לדיון בתיק של אחיו שאולי. אני מכבה את הזמזום הטורדני לפני שהשופט ישגר לעברי מבט מצמית.

הרעש באולם מתגבר.

"ששש... ששש..." אני שוב מהסה, מסמנת לאוהדים שיורידו

את מפלס המחאה.

עוד רגע וכבוד השופט אבינעם מרינסקי יאבד את המזג המפורסם שלו. אם יתפרץ בשאגת אריה, שמתקשה להשתלט על החבורה, יישלפו המצלמות של הניידים, יתעדו אותנו לרשתות החברתיות, וזה אסור שיקרה באולם – ודאי לא למועמד לבית המשפט העליון.

אני מדמיינת אותו, איך יעלה, מלך עם כתר זהב על הראש, במדרגות היכל המשפט בירושלים, בשרביט מלכות יחרוץ דין בשבתו בבית דין גבוה לצדק. על הכיסאות הקדמיים יצטופפו גאים בני משפחתו: חמיו הירוע, עורך דין אליהו ברדיצ'בסקי, שהמשרד שהקים מוביל את העשירייה הפותחת בארץ, אשתו, בטח יפה ומשכילה וילדיהם המוצלחים מאושרים כמו במסגרת מוזהבת שתעמוד על כוננית בלשכתו ההדורה, פֶּרְקַע שקיעה חלומית בירושלים.

אני תוהה אם טעיתי כשלא ביקשתי גם ממנו הסכמה כממליץ לוועדה למינוי שופטים, ואולי לא מאוחר ועוד אפשר לצרף המלצה כזו גם חצי שנה אחרי שכבר הגשתי את המועמדות שלי לשיפוט. אנחנו מכירים שלוש עשרה שנה, מאז שלימד אותי בפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב, סטודנטית מצטיינת בלימודי תואר ראשון ושני, וכעורכת דין שהופיעה לפניו עוד כשהיה בבית משפט השלום.

עורכת הדין חיה יקיר, לדוגמה, כלומר רפונזל, כמו שקוראים לה הסנגורים על שום שער השיבה שכרוך אצלה בצמה ארוכה, היא התובעת הכי קשוחה בפרקליטות, אבל דאגה יפה ובענווה לקבל שלל המלצות מכל מי שהסכים להעיד בכתב על הלב הרחום והחנון שלה.

"שקט באולם," כבודו משתיק בקול בס רגוע את העיתונאים שמנצלים את ההמולה, מקלידים למערכת את החדשות הטרויות מהאולם, מכינים סיפור רקע לצלמים שמחכים עם אצבע על ההדק של מצלמת טלוויזיה, לתקתק ריאיון עם רוני – נאשם עם ייחוס רציני. אמו פרופסור, חוקרת בלשנות עברית באוניברסיטה העברית, אביו כלכלן בכיר במשרד האוצר ומקורב לשר, והנער, כדורגלן עם רגלי זהב, חלוץ מרכזי שכבש עשרים שערים בעונה האחרונה והוחתם לשנה הבאה בריאל סוסיאדד מהליגה הספרדית הראשונה. כולם שוכחים שמדובר בילד שבור לב בן עשרים ושתיים שהכניס גול עצמי. ועכשיו אני צריכה להוציא אותו מהצרה הזאת.

אני רואה את רפונזל מתקדמת לדוכן השופט, רוצה להגיש דוח משטרתי באמצעות עד התביעה. היא קצת גוררת רגליים, אולי מחמת כובד האחריות אבל כנראה גם ממשקל עודף וגרבוניים עבים מתחת לחצאית שעוברת את קו הברכיים. "סליחה, אדוני," אני מהירה ממנה, עוקפת את ספסל ההגנה ונעמדת מעט לפניה, משאירה מאחורי שובל של ריח בושם, מיישרת את הגלימה השחורה.

"כן, עורכת הדין אורלב?" השופט מרינסקי מרים את משקפיו מהשולחן, מביט בי מעל המסגרת הכסופה. גבר נאה חמור סבר, השיער כבר מלבין בצדעיים. לפי הפיהוק שהוא מסתיר בכף היד, הוא עייף כמו אחרי לחימה קשה, אבל לא מאבד את שלווה הנפש, גם לא בראשון בבוקר כשהעיניים נפוחות ויש רעש מטריד של מלמולים באולם.

הוא פונה אלי במבט מאיץ. "אני מתנגדת להגשת המסמך, אדוני. רב פקד גומילי מעיד על רישום שלא עשה בעצמו. מי שתפס את הסם, לקח טביעות אצבעות וכתב את דוח הפעולה הוא השוטר מאירוב, שאיננו כאן היום."

אני מנחשת שהתביעה העדיפה להביא קצין בכיר שאחראי על החקירה, והיה במקרה במקום, שמרשים יותר מסמל ראשון שכתב את הרוח על סמך ידיעה אישית.

רפונזל שלחה אלי מבט קשה מבעד לעדשות המגע שלה. העיניים הרושפות שלה נראו כמו חיפושיות שמנות שעומדות להתפקע. החזרתי לה מבט משועמם.

היא תפסה את דוח הפעולה כאילו עוד רגע הוא בורח לה מהידיים יחד עם צו חיפוש בדירה שכורה בת שלושה חדרים בתל אביב, דוגמנית-שחקנית שגרה בחדר שינה מבולגן ומוזנח, חמישה קילוגרמים סם מסוג הרואין ארוז בשקיות ניילון מונח בקופסה מתחת למיטה, ומעצר של בחור צעיר ומפורסם ממשפחה טובה, שיש לו עתיד מבטיח אוטוסטרדה לירח. האצבעות שלה, שעל אחת מהן ענוד זירקון נוצץ בגודל צלחת לוויין, מתהדקות ונהיות לבנות עד שהקצוות הצבועים בלק אדום לוחט עוד יגירו דם סמיך.

המתמחה שיושבת לידה חדשה כנראה, ולא שקטה. זזה על ספסל התביעה והראש שהתנוסס על צוואר ארוך התנדרד ימינה שמאלה בארשת חשיבות של מתחילים. היא חיטטה במהירות עמוק במסמכים, שלפה טיעונים משפטיים שסומנו במרקרים והתנשמה.

"התביעה לא יכולה להמציא סדרי דין חדשים, אדוני, אני אומרת, עוקבת אחר האצבעות הזריזות של הקלדנית הצנומה שמקפיצה בכל תנועה גבות שמתחברות לחטיבה אחת שחורה כמו בציורים של פרידה קאלו. אבל עם השיניים הקדמיות הבולטות שלה, הקלדנית של כבודו מרינסקי יכולה להזכיר גם ארנב במנוסה." ואני חוזרת, שלפי טענתנו למרשי אין שום קשר ל..." ומשתתקת עד שהקלדנית תפסיק להתעטש, וזה שורף זמן.

יש דיונים חשובים שמקליטים, מתמללים ואז הכול מתועד, גם פליטות פה, גם העלכות או שתיקות. יש דיונים שאינם מוקלטים, רק נרשמים בהקלדה עיוורת ישר למחשב. הסחת דעת קטנה, משפט אחד שנשמט – ואין תיעוד למשהו שקרה באולם. אחר כך בית משפט לערעורים מרים שלוש ידיים פסקניות, קובע פה אחד שאם הוא לא רואה סימוכין לנטען בפרוטוקול של הערכאה שלמטה, הוא גם לא שומע מה שעורכי הדין יאמרו עכשיו בערכאה שלמעלה, ובגלל רווח כזה, שמשתרע על שלושה עיטושים, יכולים טיעונים לטובת הנאשם להיבלע ולהיעלם מזירת המשפט.

אני מחכה שפרידה הקלדנית תקנח את האף, תשתה מבקבוק ספורט לגימות פטל, ורק בסוף אני משלימה את המשפט: מפרידה בין המילים, מחדדת הברות, מאיטה את הקצב, כדי שהכול יירשם. שקט הס באולם, "ואני חוזרת שלטענתנו, למרשי אין קשר לסם שתפסה המשטרה מתחת למיטה בחדר השינה בדירה השכורה של חברתו לשעבר והתביעה היא שצריכה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, שהסם היה של הלקוח שלי".

אני עוצרת, משערת מה רפונזל תטען בעוד דקה.

"אפשר להרשיע את הלקוח שלך משום שאפילו אם לא החזיק את הסם בעצמו, מספיק שיש לו שליטה בסם, בין שהמקום שייך לו ובין שלא, ומר רוני גוטהארט גר בבית הזה, ולכן בוודאי ידע על קיומו של סם כזה," היא מרעישה בקולה.

כבודו מרינסקי מניד ראש לאות הסכמה, כאילו שאני לא מבחינה שהוא נוטה לטובתה.

"אין צורך להזכיר לחברתי, שלפי הפסיקה, אי אפשר להרשיע אדם בפלילים רק על סמך קונסטרוקציה משפטית בלי להוכיח אותה, ואגב, במקרה זה, למחוק לו קריירה מזהירה שפתוחה לפניו, ומה שחשוב זה שהתביעה לא תצליח להרים את נטל ההוכחה. מרשי, מר גוטהארט, לא ידע ולא הסכים, לא

להחזקת הסם, ולא לבגידתה של חברתו ליזו. כשנתפס הסם, הם לא היו ביחד כבר חודש ימים, ומר גוטהארט הגיע כדי לקחת את החפצים שלו מהדירה, שלא כוללים חומרים לא חוקיים ששייכים לה ולחברים המפוקפקים שלה.

אני מפסיקה, שומרת הפתעות שהכנתי לסוף הדיון, טיעונים שירוקנו את פרשת התביעה. בינתיים מעיפה מבט על הלקוח שלי, רוח טובה עברה על פני, לא על פניו.

"אז למה הלקוח שלך שתק במשטרה? קוראים לשתיקה כזאת 'ראיה מחזקת לאשמה'. אם ההרואין לא היה שלו, מדוע לא אמר זאת מיד?" רפונזל יצאה ללוחמה פסיכולוגית על דעת השופט.

אני חושבת עליה שהיא הגונה, הגם שהיא ודאי יודעת שתובעת לא תמיד צריכה להרבות בדיבורים בבית המשפט, בעיקר כשמופיעים לפני השופט מרינסקי, שלפי גזרי הדין שלו, צריך לשלוח את כל מי שמתעסק בסמים לעשור בכלא. נסיבות מקילות יכולות לקבל אצלו ביטוי בתיקי רצח או שוד, אבל לא בתיקים של ממתקים לא חוקיים שמטשטשים את החושים.

"רב פקד גומילי יגיש את הרוח המשטרתי, שמשקלו הראיתי ייקבע בהמשך," השופט דוחה את ההתנגדות שלי, אני לא נבהלת. יודעת שברגעים כאלה צריך לזרום עם הרוח, לא להיכנס עם המשוט לסבך ענפים, אחרת סירת ההצלה שלי תתהפך ותטבע. לא חוזרת לספסל ההגנה, נשארת לעמוד, ממשיכה, כאילו לא קרה כלום.

"עורכת דין אורלב, חקירה נגדית?" כבודו מרינסקי מקפיד על הפרוצדורה ככתבה וכלשונה.

"בוודאי, אדוני. רב פקד גומילי, אני מציגה לך שוב את מסמך התביעה הזה. תביט, זה לא כתב ידך, נכון?" אני נוטלת חזרה את הרוח שסומן כמסמך מטעם התביעה, מניחה על הדוכן מול עיני העד.

הוא מניד את הראש לשלילה. אלמלא זזה הפאה השחורה שעל ראשו להרף וחזרה למקום, כנראה בגלל תנועה חזקה מכיוון המצח, היה יכול להיות דוגמן פנים לפוסטר עידוד גיוס למשטרת ישראל. אני נושמת לרווחה, מאותתת לו ששיב בקול רם, הוא מפסיק ללעוס את המסטיק הנצחי.

"לפי הדוח, כשהשוטר דנוך נכנס לשירותים לוודא שלא מורידים את הסם באסלה והשוטר מאירוב נכנס לחדר השינה, מצא את ההרואין ולקח טביעות אצבעות, אתה הסתובבת בדירה, ולא עמדת לידם. אתה לא יודע מידיעה אישית את הדברים שכתובים בדוח, מה שהיה בשטח, נכון?"

"נכון," אמר ונדמה שיחל שאסתלק מהנוף, אבל התקרבותי, נעמדתי ממש מולו.

"את מר גוטהארט מצאת בסלון, אורז כמה ספרים של תזונה ספורטיבית. הוא אמר לך שהפסיק לגור שם לפני חודש, ושהוא רק אוסף את החפצים שלו. אני מפנה אותך לזיכרון דברים שכתבת בעצמך. מצאתי את דברי הנאשם בתחתית תיק החקירה. התביעה בחרה להבליע אותם בין המסמכים שהגישה, שיחמקו."

אני חוזרת לשולחן הסנגוריה. מקריאה בקול של מגישת חדשות סמכותית, ואת המילים האחרונות הוגה לאט, בהטעמה, שיהיה ברור לשומעים ויירשם נכון בפרוטוקול.

"אבל הוא לא אמר ש..." רב פקד גומילי רצה להשחיל פרשנות מטעמו. הוא החוט, אני הקוף של המחט.

"תענה לי – נכון או לא?" אני לא מאפשרת לו נשימה אחת מיותרת, עוד רגע ירצה לי פה תזה שלמה, ובסוף יגיד, הבנת אותי? כמו בכל פעם שהוא רוצה שאחרים יתיישרו לפי השקפת עולמו.

"נכון," והקול שלו רפה כאילו אזלו ממנו הכוחות.

"כשהשוטר מאירוב נכנס לסלון והראה לו את הסם, הוא אמר מיד 'זה לא שלי, אני כדורגלן מקצועני ונגד סמים', וככה

רשמת. זה כתב היד שלך, נכון או לא?" אני מנופפת מולו בתרשומת נוספת שכתב, שהובלעה אף היא, מניחה גם אותה בטפיחה על דוכן העדים.

"כן," הוא משיב בשבר קול עד שכמעט לא שומעים את המילה הקטנה הזאת.

אני נותנת לשופט שיקרא את זיכרונות הדברים בעיון הדרוש לי, לא לתביעה.

"זו תגובה של כל עבריינין, גם אם הוא אשם," השיעול של רפונזל התגבר, כמו שקורה כשמפריעים לה להוביל את חוט ההיגיון שלה.

"לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם, לא על הקופסה ולא על שקיות הסם," אני מזכירה מספסל ההגנה, שתיזכר החקירה הנגרית של מומחה התביעה מהמטה לזיהוי פלילי.

"אבל מצאו טביעות אצבע של הנאשם ברופנות המיטה," אמרה רפונזל, תוך סידור הפאזל של הראיות הנסיבתיות, כך שיתאימו למציאות שבכתב האישום. כאילו שזה לא יכול לקרות לכל אחד שנמצא בסערת אהבה, התגלגל מתחת לפוך בחורף, אחז ברפנות שלא תיפול השמיכה. או בקיץ, כששמיכה דקה התעופפה מעוצמת רוח מאוורר התקרה, יד אחת אחזה ברפנות בזמן שהשנייה קילפה בד דק מגוף משתוקק.

גם אמנן שמר שיהיה לי נעים במיטה מתחת לשמיכה, אבל באותו ערב כשבכיתי אחרי שסירבתי לו, הוא היה ענייני, סמכותי, "תמרה," אמר בקול, "אני לא יכול יותר לטבוע בעצב שלך, זה גדול עלי, כל העניין הזה של מוות במשפחה וצרות אחרות. מגיע לך מישהו יותר טוב ממני."

כל האימונים המפרכים, הכנפיים שענדו לו בקורס טיס וההכשרה כפסיכולוג קליני, לא הספיקו כדי להרים אותי מהמקום שאליו נפלת. הוא התיישב, רכס את הג'ינס, טרק את הדלת ויצא אל השחר העולה בלעדי. ורוני? נדמה שרוני

אהב מאוד את ליז מכדי לברוח יחף מהמיטה, וכן – היד שלו נגעה בדופנות המיטה בזמן שחיפש סנדלים או מגפיים שנזרקו מתחתיה בלהט התשוקה, שם מצאו השוטרים את הקופסה עם חמישה קילוגרמים של שקיות הרואין שהיה מעורבב ברעל עכברים, כמו שהסוחרים עושים לפעמים בחומר הרצחני שהם מוכרים לילדי תיכון מבולבלים ותאבי סכנות.

"לפי הדוח המשטרתי, הגעתם לדירה לחפש סם על סמך מידע מודיעיני, נכון?"
 "נכון."

"תמסור בבקשה לבית המשפט, מי מסר את המידע?"
 "יש תעודת חיסיון, אדוני, חתומה על ידי השר לביטחון פנים," קראה רפונזל וקפצה כמו איילה.

"אתה יודע שביום תפיסת הסם כבר היה לליז, חברתו לשעבר של הנאשם, חבר חדש, ארמי ברייטווייזר, גיטריסט עם הרשעה פלילית בסחר בסמים?" אני יורה את המידע שהזרים לי החוקר הפרטי, עבור ערמת מזומנים שהפרשתי לו משכר הטרחה.

רב פקד גומילי מגמגם, ואז מתיישר ומחייך כמו לפני אישה יפה. "אם כך, לא ידעת. תסכים איתי שאילו הייתם יודעים, הייתם מזמנים אותו לחקירה משטרתית. ולא עשיתם את זה, נכון?"

רב פקד גומילי עבר מרגל לרגל, נדמה כמו מתאגרף שיכור. "אם המשטרה לא יודעת מה קורה אצלה בבית, איך תדע לעשות את העבודה בחוץ?" מישוהו קרא באולם בקול חזק, נסמך על כותרת עיתוני הבוקר. צמרת המשטרה שולחת ידיים מתחת לחצאיות. קשרים בלתי הולמים עם עולמות תחתונים. הקהל פרץ בצחוק והשופט היסה אותו בפטיש שבידו.

הבחור הצנום, עם כובע צמר ומעיל שחור ארוך, לא נבהל מההמולה שיצר באולם. הוסיף לשבת רגוע במקום הקבוע שלו, חייך סביב בפה חצי פתוח.

כמה חודשים קודם, בתום הדיון, התקרב אלי, רזה, עם גמישות של נמר וגובהה של ג'רפה, הסיר אוזניות שבקעה מהן מוזיקה לטינית, אמר שהוא סטודנט למשפטים שנה שלישית, רצה להתייעץ. בדיוק הוצאתי סנדוויץ' טחינה ומלפפון.

"צמחונית? אני הכי אוהב פטריות," חייך, אבל במבט שלו היה משהו עצוב.

"רוצה?" בצעתי כריך לשניים והצעתי לו את החלק הגדול. הוא הסכים בשמחה. מאז הוא החל להגיע לעתים לאולם של השופט מרינסקי, מסיר את האוזניות שביצבצו מתחת לכובע, לפעמים נראו בכיסיו מקלות תופים והיו פעמים שהחזיק בידו קסדה של אופנוע. בדיון נהג לשרבט לעצמו במחברת הערות, אחריו שאל אותי שאלות.

"בית המשפט, שקט בבקשה."

כבודו מרינסקי לא הורה להוציא אותו מהאולם כמו שנהג בדרך כלל כלפי אחרים, אפילו כשמישהו מהנוכחים לחש בסלולרי. במקום, הרים יד כמו שוטר תנועה, עצר את אנשי האבטחה מלגשת אליו. אחרי שכולם השתתקו כיחכח בגרונו ואז הורה להמשיך בדיון.

"אבקש לקרוא לעדות את ליזבייטה, ליז גורביץ', חברתו לשעבר של הנאשם," הכריזה רפונזל על עדת התביעה.

במכנסיים בהירים, חולצת כפתורים מגוהצת וז'קט שנתפר לחגיגות משפחתיות, עלתה ליז על דוכן העדים, לבושה בהבעה תמימה. היא לא הצליחה לכסות על הרזון המוגזם שלה, רזון של צורכת סמים קבועה.

רוני לא זו. היה כלוא בגופו על ספסל הנאשמים. אמא של ליז לעומתו, בלונדינית מטופחת בשמלת תחרה שחורה מתחת למעיל סגול, ישבה בשורה הראשונה והספיגה דמעות על כתפו של בן זוגה, עד שקיבלה הערה מכבודו. ביקש לשבת מכובד באולם שלו, ואם קשה להם, אזי יש מספיק ספסלים לכולם.

מבט אחד הספיק לי להבין שלפי הקעקועים ציפור האהבה התומכת היה בעל מעמד בחוגי האסירים הפליליים של אחת הרפובליקות בפדרציה הרוסית. חשבתי על אמא שלי, שמאז הביאה אותי בחיתול בר של חסידה, לא הכניסה לבית שלנו שום גבר, אם לא לוקחים בחשבון את השליח שהביא את הירקות, או הבן דוד הכולבויניק של השכנה שהבריג ברוז דולף.

לא פעם חשבתי שזה בגללי שאמא, שנולדה מיילי רובינצ'יק ושינתה בשביל המזל למיילי אורלב, לא קיבלה נשיקות מגברים, וגם כמעט לא ישנה. היא עבדה קשה, רצתה שאחיה בבית מסודר וחם, ולפני שהספיקה להתחתן אפילו פעם אחת, הכריע אותה הלב. אז מה עזרו לה החיים הסגפניים שהשקיעה בחולים שטיפלה בהם בתור אחות מוסמכת, חוץ מזה שאולי בזכותה לא יצאתי נרקומנית כמו ליז אלא עורכת דין פלילית שאולי תהיה שופטת בקרוב. האם אני נוטרת לליז, על שיש לה אמא חיה, וחבר לשעבר שאוהב אותה?

ליז לא ידעה להעריך מה שאמא שלה ורוני העניקו לה. אחרי שהתאהבה עד הגג בארמי ברייטווייזר, החבר של חברתה אנה, שכולם כינו אותה "הרקדנית", פיתתה אותו בלי מצפון, שברה ללב של רוני את כל הרעפים ועזבה אותו, וכשנתפסו הסמים של ארמי מתחת למיטה, לא גילתה למשטרה שרוני נקי מאשמה. והוא, שחשב שהם שלה, שתק עד סוף החקירה, לא סיפר שיש פה עניין עם מסוממת סדרתית. ואז כשארמי הנרקומן אמר שעזב סופית את אנה הרקדנית, ושהוא רוצה להתחתן איתה, ליז עשתה כל מה שביקש. הוכיחה לו נאמנות, כולל להפיל הכול על רוני, והפכה מחשודה שותקת לעדת מדינה פטפטנית שתמורת זה שלא חטפה כתב אישום על החזקת הרואין בכמות מסחרית, תיארה במשטרה את רוני כסוחר סמים, והוסיפה אפילו שהיה אליס, ואיים שאם תגלה שהסמים שנתפסו אצלה בדירה שייכים לו, הוא הורג אותה

בפלאייר, ועל כן לא התלוננה עליו במשטרה וגם הסכימה לתת לו מפתח לדירה, והחוקרת, שלא ידעה שלרוני גוטהארט יש עברית של פרופסורים מהבית, לא עברית של ערסים, כתבה כל מילה שיצאה לה מהפה בלי לחשוך בכלום.

ועכשיו, ליזי הולכת לחזור על כל הדברים האלה בבית המשפט. מה שהיא לא מעלה בדעתה – זה שיש לי הפתעות בכיס, שפנים עם אוזניים לכנות ארוכות, וגם צפרדעים יש לי, וליזי תזמן לבלוע אחת אחת.

”יש ביני לסנגורית הסכמה שעדותה של עדת התביעה ליזי, תוגש במקום חקירתה הראשית על ידי התביעה, וניגש ישר לחקירה הנגדית,“ מודיעה רפונזל לשופט מרינסקי. זה נכון, הסכמתי כדי שהשקרים שליזי סיפרה במשטרה לחוקרים לא יברחו מתחת לרדאר של כבודו.

השופט מרינסקי קרא את העדות בשתיקה, כשאף אחד מהם עדיין לא יודע שתכף, בחקירה הנגדית, תתארח כאן שקית גדולה של הפתעות שאני מחביאה מתחת לגלימה. עוד רגע ישמע איך רוני, שנמצא כמעצר בית, קיבל שיחה מליזי, שרצתה לשמוע מה אמר במשטרה, והוא סיפר שלא אמר עליה מילה רעה, ושאל אם יש להם עוד סיכוי לאהוב זה את זה ולחיות ביחד. והיא שאלה, ”למה אתה מוכן לקחת על עצמך את כל הזבל שלי אפילו שבגדתי בכך עם ארמי ברייטווייזר, ששם לי את שקיות הסם מתחת למיטה. למה לך?“

”כי אני באמת אוהב אותך,“ ענה. והיא התרגשה כמו גור חתולים מפונק ואמרה, ”אם הייתי יודעת שאתה כזה יקר לא הייתי מזדיינת עם מישהו אחר אפילו שהוא מנגן כמו תותח, ואתה אפילו לא אוהב מוזיקה.“

באותו רגע רוני גוטהארט סגר את ההקלטה, בדיוק כפי שהוריתי לו לעשות אם תצלצל אליו, והעביר לי אותה למשמרת בכספת המשרד.

אני מפעילה את ההקלטה, לוחצת.
 "זה הקול שלך?" אני שואלת, כאילו שאפשר להתבלבל עם
 קול כמו שלה, דק, צווחני ודוקר כמו סיכות שמסמנים לפיהן
 מכפלת בקרינולינה של נסיכה רוסייה.
 "אני חושבת שכן."

אני מריצה מההתחלה, המילים זורמות בחריקה צווחנית,
 אחר כך נותנת לה רגע שלם להתפרק על הדוכן. לבכות. היא
 שותה מעט מים מינרליים מהבקבוק שהביאה איתה.
 "אבקש להגיש לבית המשפט את ההקלטה," אני מודיעה
 בקול רם.

"גברתי המלומדת?" כבודו מרינסקי פונה לרפונזל בנימוס
 המקובל. מאפשר לתביעה הזדמנות להגיב לפני שיגיד לצדדים
 לצאת, לגמור את התיק ולא לבזבז את זמנו של בית המשפט.
 רפונזל קפצה במקום, כאילו אין לה כאבי גב שמשתקים לה
 את החיים.

"אני מת-נ-ג-דת. לא הוכחו תנאי הקבילות של ההקלטה."
 "בשיטת המשפט הישראלית יש שופט מקצועי, לא חבר
 מושבעים. אדוני, אבקש לקבל את ההקלטה על תנאי, בכפוף
 להוכחתה על ידי המקליט, רוני גוטהארט," אני נצמדת לפסיקת
 בית המשפט העליון.

"בית המשפט החליט ומקבל את ההקלטה. קבילותה
 ומשקלה ייבחנו במסגרת הכרעת הדין," כבודו מרינסקי קוטע
 אותי, מדבר על עצמו בגוף שלישי.

אני מתרגשת לרגע. רוצה לרוץ אליו, לטפס בנעלי
 העקב על הדוכן כמו שריונר על מתקן אימון בשטח, בלי
 שהמכנסיים השחורים ייתפסו במסמר בולט, לתת לו נשיקה
 מצלצלת בלחי.

"את רוצה להסביר את מה ששמענו?" רפונזל פונה לליז
 בחקירה חוזרת, מאותתת לנתיב הראשי שמנוסח בכתב האישום.

"סתם אמרתי לרוני. פחדתי ממנו שירביץ לי, ככה הוא,"
משכה באף בניסיון לספק שקר אחרון, נואש.

"נתחיל, אדוני, בפרשת ההגנה?" אני שואלת וגוללת את
האבן על באר הראיות הצחיחה של התביעה, מקדימה את
הכרזתה המקרטעת של רפונזל, "אלו עדי."

רוני עלה בהיסוס לדוכן. חשבתי לעצמי איך רגליים של
ספורטאי מצטיין שרץ בדבקות אחרי כדור, קורע את הרשת
בבעיטת עונשין מול קהל מריע, יכולות להיות גם שני סמרטוטים
כשהוא צריך להעיד כנאשם.

"אני רוני גוטהארט," הוא אומר בקול הרבה יותר חלש מזה
שהוא נוהג להשמיע בראיונות בתוכניות הספורט בטלוויזיה.
באולם עובר מלמול לא ברור. להרף צימצמתי עיניים כדי למצוא
עיניים כחולות פלדה בחליפה כהה. לשווא. תמרה, אמרתי בלב,
ככה יותר טוב. את במשפט עכשיו, לא בחלומות רטובים על
חתיכים, זווי מעצמך.

רוני מספר הכול, כמו בפעם הראשונה שנפגשנו. וגם, איך
הקליט את ליו. דיבר ברור ברור כמו שיכול לספר רק בן אדם
שאומר אמת. "ולמה שתקת במשטרה, ולא סיפרת שהסם לא
שלך?" רפונזל מנסה לקעקע את החומה בחקירה הנגדית. רוני
לא נבהל.

"אהבתי את ליו. הייתי מוכן לקחת על עצמי את האחריות
על הסם שהתכוננה להזריק, רק כדי שהיא תראה כמה אני
אוהב אותה ותתחרט שזרקה אותי בשביל אחד שהפיל אותי
לזבל הזה."

כשעזב את הדוכן, ראשו היה זקוף אבל פחות דרוך. רפונזל
החלה לאסוף את הדפים שהמתמחה שלה סימנה בכל מיני
צבעים. עוד רגע תכניס אותם למזוודה שלה והשתיים ימהרו
ליציאה.

"יש עוד עדה," אני אומרת ברוגע.

"מי?"

היא נראתה מופתעת, אף שידעה שסדר הדין הפלילי מאפשר לי להביא עדי הגנה בלי להודיע לה מראש.

אני מסמנת לשוטרים לפתוח את הדלת.

היא נכנסת בנעלי בובה שטוחות. צועדת מהוססת, כפות רגליה פונות זו כנגד זו כמו שני מגנטים מסוכסכים. היא לא רקדנית בלט וגם אין סיכוי שתהיה. לרגע אני חוששת שתתחרט, שתסובב את הגב, תברח מהאולם.

ניגשתי אליה, שמתי יד קלה על הכתפיים. הריח שלה הזכיר סוכרייה בטעם טופי-תות. החולצה שלה היתה גדולה, דמתה לאוהל ברואי. על הזרוע תחבושת לבנה, אבל אני יודעת שהיא מכסה על סימני המכות שהספיקה לקבל מאהובה לפני שעלה על מטוס וברח. ליוויתי אותה לדוכן העדים, שמתי מולה כוס מים, למקרה שתיחנק או תתייבש מבהלה וממתח העדות.

"בבקשה אמרי לבית המשפט מה שמך."

"אנה-אנסטסיה דרוז'ה," היא אומרת כמו פרח עייף וממשיכה לדבר לאט לאט, איך התאהבה בארמי ברייטווייזר, איך יום אחד שמעה אותו בטלפון מארגן לאנשים סמים רעים במחירים טובים, ושאלה, "איפה חומרים למכירה?" והוא אמר, "מתחת למיטה של ליז יש לי מזוודה, פיצוצייה של ממתקי הרואין, היא שומרת עליהם בשבילי." אחרי שבכתה על זה שכשאהב אותה זיין גם את ליז – ליזבייטה גורביץ', החברה הכי טובה שלה – היא אמרה לו, שאם הוא לא רוצה לשבש להם את החתונה, שידאג להיפטר מהסמים, ומליז. אבל לסמוך עליו לא ממש סמכה, לא עם כל הלב.

"ומה עשית?"

"צילצלתי למשטרה. סיפרתי שיש מזוודה מתחת למיטה של

ליז."

"למה?"

"רצייתי שיעזוב אותה, שיבוא אלי אבל בלי ממתקים לא חוקיים."

"ועם ליוז, דיברת שוב מאז?"

"היא צילצלה אלי. ביקשה סליחה שגנבה לי את החבר, אמרה שפעם היינו חברות הכי טובות, אמרה שאם יקראו לי לחקירה, שלא אגיד מילה על ארמי, שיש לה על מי להפיל את המזוודה שמתחת למיטה שלה – על רוני."

"ולמה צילצלת אחר כך אלי? למה באת היום להעיד?"

היא צובטת את עצמה בשתי הידיים, עד שפסים אדומים נמתחים על העור הלבן.

"לא רצייתי שחף מפשע יהיה בכלא, וגם..."

"וגם מה?" אני מחייכת אליה, מחזירה לה את הביטחון, שלא תקרוס לפני שתסיים.

"אחת שרצתה לגנוב לי פעם אחת את החבר, פעם שנייה אני כבר לא יכולה להאמין לה. זהו. בסוף היא היתה בורחת איתו, ואני אוהבת אותו..."

"וארמי, איפה הוא היום, יש לך קשר איתו?"

"בהולנד. הוא צילצל אלי, אמר שהוא מחכה לי, שאפשר שם לפתוח עסק, וגם אמר שסידר לי אודישן בבלט מקומי. ריקוד מודרני. יש לו קשרים ויש לי סיכוי במקום החדש הזה."

קולות גיחוך נשמעו בקהל. כבוד השופט מהסה בפטיש.

"ואת מתכוונת לנסוע אליו?"

לפי תנודות החזה, העולה ויורד, תכף תפרוץ בכני. היא ליטפה את הבטן ההריונית הגדולה, עצרה אחרי כל מילה כמו מעלית שבת בבית חולים.

"כן. אני. רוצה. לנסוע אליו, לאמסטרדם."

"למה לך? לא אכפת לו מאף אחד חוץ מעצמו," רפונזל לא התאפקה מספסל התביעה.

האצבעות של הקלדנית הפסיקו לתקתק, בשורה הראשונה
 עצרו את לעיסת המסטיקים ומהשורה האחרונה הושלך הס.
 "ארמי שלי ישמח על הילד, כשייוולד, וגם הילד חייב את
 אבא שלו. כל ילד חייב אבא, אפילו אם הוא לא מושלם כמו
 אחרים. כל ילד בטוח צריך את אבא שלו, אחרת לא יהיו לו חיים
 שלמים, לא ככה?"

הדמעות שלה מתגלגלות בזו אחר זו, ובראש שלי מתנגן
 קט סטיבנס, שר על אבא שלא מבין למה בנו רוצה להתנתק
 ממנו, והבן לא מצליח להסביר, אבל יודע שהגיע זמנו למצוא
 את עצמו.

"שמחת הבית היא שמחתו העליונה של האדם," מתערב
 קול הבס של כבודו מרינסקי. "שמחת הורים על ילדיהם זוהי
 השמחה הגדולה של היהדות." דבריו הידהדו בקירות האולם,
 ואחריהם דממה. ציפור לא צייצה, עוף לא פרח.